

Arrest

nr. 193 778 van 17 oktober 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 juli 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 juni 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 25 juli 2017 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 21 december 2016, in functie van haar broer met de Nederlandse nationaliteit, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en dit als ander familielid zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 15 juni 2017 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 21 juni 2017 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21.12.2016 werd ingediend door:

Naam: [J.]

Voornaam: [F.]

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 21.12.2016 gezinshereniging aan met haar broer, [J. R.], geboren op [...], van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer [...].

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...’

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- ‘attestation de parenté’ n°56 dd. 06.02.2017 : dit attest bevestigt enkel de verwantschap tussen betrokkene en de referentiepersoon

- bewijzen van geldstortingen (Moneytrans / Rabobank) vanwege de referentiepersoon aan betrokkene voor de periode januari 2016 – februari 2017; verklaring vanwege dr. [J.] in verband met de inschrijving van betrokkene als patiënt en bijbehorend kwijtschrift van De Voorzorg waaruit blijkt dat de referentiepersoon een doktersbezoek dd. 24.10.2016 betaalde; aanrekening (zorgverzekering) dd. 27.06.2016 op naam van betrokkene en bijbehorend betalingsbewijs dd. 08.07.2016 waaruit blijkt dat de referentiepersoon instond voor de betaling hiervan; schrijven Zorginstituut Nederland dd. 20.07.2016, gericht aan de referentiepersoon, waaruit blijkt hij voor betrokkene in Nederland een Zvw-bijdrage (verdragsbijdrage) verschuldigd is aan Zorginstituut Nederland; aanrekeningen CZ op naam van de referentiepersoon (met vermelding van een adres in Nederland): echter, het geheel van deze stortingen / betalingen dateren van na de aankomst van betrokkene in België, en kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentie-persoon.

- ongedateerd geneesmiddelenvoorschrift op naam van betrokkene (dr. [E.]

- ‘attestation de non-imposition à la TH-TSC’ n°714 dd. 23.02.2016 en n°581 dd. 09.02.2017 vanwege de Marokkaanse autoriteiten waaruit blijkt dat betrokkene op datum van de attesten niet onderworpen was aan de woonbelasting en aan de belasting op gemeentelijke diensten: echter, deze beide attesten werden opgesteld op basis van een loutere verklaring vanwege betrokkene, en wordt dan ook zelf beschouwd als een verklaring op eer. Gezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten, en er geen documenten ter staving van dit attest werden voorgelegd, kan louter dit attest niet worden aanvaard als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene. Bovendien werden er geen bewijzen voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene voor haar vertrek uit Marokko geen inkomsten had.

- documenten De Voorzorg waaruit blijkt dat betrokkene werd ingeschreven als persoon ‘ten laste’ bij de referentiepersoon: echter, een inschrijving ten laste bij de mutualiteit heeft niet dezelfde betekenis en inhoud als ten laste zijn in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging, en kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs.

- 'verklaring betreffende het recht op verstrekkingen wegens ziekte en moederschap van verzekerden die in een ander van het bevoegde land wonen' (Administratieve Commissie voor de Sociale Zekerheid van Migrerende Werknemers) op naam van de referentiepersoon: uit dit document blijken geen concrete inkomsten.

- gezinssamenstelling dd. 25.05.2016 waaruit blijkt dat betrokkene sinds 29.04.2016 op het adres van de referentiepersoon ingeschreven is.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentie-persoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Uit de beschikbare gegevens blijkt weliswaar dat zij op 25.05.2016 in België gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon. Dit doet echter geen afbreuk aan de vaststelling dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen/vallen van de Belgische staat, en dat er niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.

Het gegeven dat betrokkene sedert mei 2016 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Verzoekster geeft in haar verzoekschrift aan een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten te willen aanvechten. De door haar gevoegde bestreden akte betreft evenwel een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Huidig beroep wordt dan ook geacht enkel te zijn gericht tegen een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, en niet mede tegen een bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 47 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"1. Algemeen juridisch kader

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten. Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de materiële en formele motiveringsplicht, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, schending van artikel 47 Vw. en schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen.

Dat de Staatssecretaris concrete elementen in het dossier van verzoekster miskent en hiermee de art. 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen miskent. Tevens schendt de staatssecretaris met zijn beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het is immers overduidelijk dat de staatssecretaris de bewijswaarde van de door verzoekster ingediende bewijzen miskent. Voor de goede orde worden de bewijzen nogmaals opgelijst en besproken:

- Een 'attestation de parenté n°56 d.d. 06.02.2017'

Middels dit attest wensen verzoekster en de referentiepersoon louter de verwantschap tussen hen beiden te bewijzen. Hierover argumenteert de staatssecretaris niets.

- Bewijzen van geldstortingen

Hieruit blijkt minstens dat verzoekster reeds geruime tijd financieel afhankelijk is en wordt onderhouden door de referentiepersoon.

De staatssecretaris argumenteert over dit punt niets.

- Diverse betalingen ten behoeve van verzoekster die gebeurden door de referentiepersoon;

Hieruit blijkt minstens dat verzoekster reeds geruime tijd financieel afhankelijk is en wordt onderhouden door de referentiepersoon.

De staatssecretaris komt tot het standaardbesluit dat uit het geheel van de door verzoekster aangebrachte documenten niet is af te leiden dat zij afhankelijk is van de referentiepersoon, en dat deze daten van de aankomst van verzoekster in België.

- Geneesmiddelenvoorschrift op naam van verzoekster;

Hierover argumenteert de staatssecretaris niets.

- Een 'attestation de non-imposition à la TH-TSC n°714 d.d. 23.02.2016 en n°581 d.d. 09.02.2017' waarmee verzoekster aantoonde niet onderworpen te zijn aan een woonbelasting;

Hieruit blijkt dat verzoekster niet onderworpen was aan de woonbelasting, noch aan een belasting op gemeentelijke diensten. De staatssecretaris meldt hier geen gevolg aan te kunnen geven gelet op het gesolliciteerde karakter van de attesten.

Verzoekster heeft uiteraard geen invloed op de wijze waarop deze documenten worden opgesteld. Geenszins kan door de staatssecretaris gemeend worden dat deze vals zouden zijn. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat er in geen geval de wettiging door de bevoegde ambassade werd opgelegd.

Uit deze attesten blijkt dat verzoekster geen inkomsten had in haar land van herkomst.

- Documenten van de mutualiteit;

Ook dit aanvaardt de staatssecretaris niet als afdoende bewijs. Evenwel blijkt ook hieruit dat verzoekster ten laste is van de referentiepersoon!

- Diverse administratieve documenten waaruit o.a. blijkt dat verzoekster is ingeschreven op het adres van de referentiepersoon.

Ook dit aanvaardt de staatssecretaris niet als afdoende bewijs. Evenwel blijkt ook hieruit dat verzoekster ten laste is van de referentiepersoon!

Conclusie

De raadsman van verzoekster stelt vast dat dit een standaardmotivering betreft die de staatssecretaris in zeer veel soortgelijke gevallen kopieert.

Verzoekster werpt op dat zij weldegelijk aantoonde dat hij reeds in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Verzoekster toonde dit aan aan de hand de diverse documenten zoals hierboven vermeld.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat verzoekster ook in België steeds heeft samengewoond met de referentiepersoon. Verzoekster maakte en maakt nog steeds deel uit van het gezin van de referentiepersoon.

Verzoekster moet bovendien deel moet uitmaken van het gezin van de referentiepersoon of dat zij in zijn land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Verzoekster legde derhalve zeer veel bewijzen voor. Uit de samenlezing van deze documenten blijkt onomstotelijk dat verzoekster weldegelijk deel uitmaakt en uitmaakte van de referentiepersoon.

De staatssecretaris beantwoordt zeer summier sommige van de hierboven omschreven documenten zeer kort, doch geeft hij een volledig verkeerde interpretatie aan het geheel van de bijgebrachte documenten.

Verzoekster meent dan ook dat de huidige beslissing een loutere standaardbeslissing is waarin geen rekening is gehouden met de concrete elementen in het dossier van verzoekster. De bewijswaarde van de door verzoekster voorgebrachte stukken wordt dan ook miskend.

De staatssecretaris schendt omwille van de hierboven uiteengezette argumenten de formele en de materiële motiveringsplicht, alsook het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens wordt artikel 47 Vw. geschonden.”

3.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. De bestreden beslissing verwijst zo naar de bepalingen van artikel 47/1, 2° en artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet en geeft aan dat gelet op deze bepalingen het bewijs dient voor te liggen dat, om als ander familielid van een burger van de Unie te kunnen worden beschouwd, verzoekster reeds van in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie. Verweerder gaat in op de verschillende door verzoekster in dit verband voorgelegde stavingstukken en motiveert op concrete wijze waarom aldus volgens hem niet blijkt dat dit het geval is. Er wordt duidelijk aangegeven dat het niet kan volstaan dat verzoekster in België is gedomicilieerd op het adres van de referentiepersoon en dat de voorgelegde stukken niet afdoende aantonen dat verzoekster onvermogen is, dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel ten laste was van de referentiepersoon, dat zij en de referentiepersoon niet ten laste vielen / vallen van de Belgische Staat en evenmin dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om haar ten laste te nemen.

In casu kan bezwaarlijk worden gesteld dat de voorziene motivering onduidelijk of stereotiep zou zijn of er sprake is van een standaardmotivering, aangezien alle door verzoekster aangebrachte stukken, één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze in de bestreden beslissing worden behandeld. Ten overvloede dient bovendien te worden geduïd dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekster in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 47 van de Vreemdelingenwet zit vervat in het hoofdstuk I “*Vreemdelingen, burgers van de Unie en hun familieleden en vreemdelingen, familieleden van een Belg*” van titel II van de Vreemdelingenwet, terwijl verzoekster zich bij haar aanvraag steunde op artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet dat valt onder het hoofdstuk Ibis “*Andere familieleden van een burger van de Unie*” van titel II van de Vreemdelingenwet. Voormeld artikel 47 voorziet dat de Koning de bepalingen van dit hoofdstuk in overeenstemming brengt met de verordeningen die zijn vastgesteld ter uitvoering van de verdragen tot instelling van de Europese Gemeenschappen en dat voor zover het gaat om aangelegenheden die de Grondwet niet uitsluitend voor de wetgever reserveert, de Koning diezelfde bepalingen wijzigt om uitwerking te geven aan de richtlijnen vastgesteld ter uitvoering van diezelfde verdragen. Op geen enkele wijze wordt concreet toegelicht waarom deze bepaling door het nemen van de bestreden beslissing zou zijn miskend, zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

De Raad veronderstelt dat verzoekster in wezen de schending heeft willen aanvoeren van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet. Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet – bepaling waarop verzoekster haar aanvraag steunde – luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

[...].”

Artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet stelt in dit verband als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

De Raad merkt op dat artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet een omzetting is van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG). Deze laatste bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

De doelstelling van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, randnummers 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

Het Hof van Justitie stelde in zijn arrest Rahman van 5 september 2012 (C-83/11) verder als volgt:

“32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat als “andere familieleden van een burger van de Unie” worden beschouwd “de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie”. Verweerder betwist als dusdanig niet dat verzoekster kan worden beschouwd als een niet in artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet bedoeld familielid. Wel geeft hij aan dat om te voldoen aan voormelde wetsbepaling verzoekster het bewijs dient te leveren dat zij reeds van in het land van herkomst deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon dan wel reeds van in het land van herkomst ten laste is van de referentiepersoon en verzoekster in gebreke blijft dit bewijs te leveren aan de hand van de door haar voorgelegde stavingstukken. Verzoekster geeft aan deze motivering in de bestreden beslissing te betwisten.

De Raad stelt vast dat verzoekster niet concreet aannemelijk maakt dat verweerder, wat de ter staving van de aanvraag voorgelegde stukken betreft, op zich de inhoud van deze stukken niet correct heeft weergegeven. Wel geeft zij aan niet akkoord te kunnen gaan met de conclusies die hieruit worden getrokken wat betreft de vraag of zij als ander familielid in de zin van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd.

Verzoekster wijst allereerst op het door haar voorgelegde attest van verwantschap en stelt dat hieromtrent niets wordt geargumenteed. Verweerder heeft evenwel duidelijk gesteld dat dit attest enkel de verwantschap bevestigt tussen verzoekster en de referentiepersoon. Zodoende heeft hij enerzijds het bestaan van de verwantschapsband aanvaard en anderzijds duidelijk geoordeeld dat dit attest verder niets zegt over de inhoudelijke voorwaarden om te worden toegelaten tot een verblijf, met name over de vraag of verzoekster in het herkomstland deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon dan wel ten laste is van deze laatste. Er blijkt niet dat deze motivering niet kon volstaan dan wel niet correct is.

Verzoekster wijst vervolgens op de door haar ter staving van de aanvraag voorgelegde bewijzen van geldstortingen alsook op de voorgelegde bewijzen van diverse betalingen die de referentiepersoon deed voor haar, waaruit volgens haar blijkt dat zij reeds geruime tijd financieel afhankelijk is van de referentiepersoon en door deze laatste wordt onderhouden. Zij betoogt dat over de stortingen niets wordt geargumenteed in de bestreden beslissing en dat de motivering inzake de betalingen zich beperkt tot een ‘standaardbesluit’.

De Raad merkt op dat het betoog van verzoekster dat niets wordt gemotiveerd inzake de voorgelegde stortingsbewijzen feitelijke grondslag mist. Verweerder heeft in de bestreden beslissing immers op duidelijke wijze gemotiveerd dat deze stortingen, evenals de bewijzen van diverse betalingen, dateren van na de aankomst van verzoekster in België en bijgevolg niet kunnen worden aanvaard als afdoende bewijs dat zij reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Verzoekster doet deze motivering weliswaar af als een standaardmotivering, doch zelfs voor zover dit het geval is volstaat dit nog niet om te besluiten dat de voorziene motivering op dit punt niet kan volstaan. De Raad stelt vast dat verzoekster het uitgangspunt van verweerder niet betwist of onderuithaalt dat, om onder de toepassing te kunnen vallen van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, de afhankelijkheidsband reeds dient te bestaan van in het land van herkomst en aldus het niet kan volstaan dat bewijzen van financiële afhankelijkheid in België worden voorgelegd. Zij betwist evenmin dat de door haar voorgelegde stortingen of betalingen alle dateren van een tijdstip waarop zij reeds aanwezig was in België. In het licht van hetgeen voorafgaat, dringt de vaststelling zich op dat verzoekster met haar betoog de motivering op dit punt in de bestreden beslissing niet weerlegt en het incorrect, kennelijk onredelijk dan wel onwettig karakter ervan niet aantoot.

In zoverre verzoekster stelt dat niet wordt gemotiveerd over het voorgelegde geneesmiddelenvoorschrift op haar naam, klopt het dat hieromtrent geen specifieke motivering is opgenomen. Verweerder heeft evenwel duidelijk aangegeven dat op basis van het geheel van de voorliggende gegevens en stukken niet blijkt dat verzoekster reeds van in het land van herkomst deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon dan wel ten laste is van deze laatste en de Raad ziet niet in op welke wijze het voorleggen van een geneesmiddelenvoorschrift als dusdanig van aard is het vereiste bewijs te kunnen leveren. Bijgevolg blijkt niet dat een specifieke motivering hieromtrent zich opdrong. Verzoekster, die op geen enkele wijze toelicht waarom dit stuk dan alsnog relevant is in het kader van de beoordeling van het ten laste zijn of het deel uitmaken van het gezin van de referentiepersoon in het land van herkomst, toont niet aan dat het bestuur gelet op dit stuk ten onrechte niet heeft aanvaard dat is voldaan aan de verblijfsvoorwaarden.

Daarnaast uit verzoekster kritiek op de motivering in de bestreden beslissing inzake het voorgelegde '*attestation de non-imposition à la TH-TSC n°714*' van 23 februari 2016 en het '*attestation de non-imposition à la TH-TSC n°581*' van 9 februari 2017. Deze motivering luidt dat beide attesten zijn opgesteld op basis van een loutere verklaring van verzoekster en dus niet meer zijn dan een verklaring op eer. Bijgevolg, en waar geen overige stukken hieromtrent voorlagen, oordeelde verweerder dat deze stukken geen voldoende bewijs van onvermogen uitmaken. Bovendien merkte hij op dat aldus geen bewijzen werden voorgelegd dat verzoekster voor haar vertrek uit Marokko geen inkomsten had. Verweerder was van oordeel dat op basis van de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat verzoekster onvermogen is in haar herkomstland, noch afdoende blijkt dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel ten laste was van de referentiepersoon.

Verzoekster betoogt dat uit voormelde stukken blijkt dat zij in haar herkomstland niet was onderworpen aan een woonbelasting en evenmin aan een belasting op gemeentelijke diensten en dat hiermee het bewijs is geleverd dat zij geen inkomsten had in haar land van herkomst. Zij stelt uiteraard geen invloed te hebben op de wijze waarop deze documenten werden opgesteld, dat niet kan worden gesteld dat deze vals zouden zijn en dat "*er in geen geval de wettiging door de bevoegde ambassade werd opgelegd*". Wat met dit laatste gestelde precies wordt bedoeld, is de Raad niet duidelijk en wordt niet nader toegelicht. Hierop wordt dan ook niet verder ingegaan.

De Raad merkt op dat in de voorgelegde attesten enkel kan worden gelezen dat verzoekster in haar herkomstland op respectievelijk 23 februari 2016 en 9 februari 2017 niet was onderworpen aan een woonbelasting en evenmin aan een belasting op gemeentelijke diensten. In zoverre verzoekster stelt dat zij met dit stuk evenzeer het bewijs heeft geleverd dat zij, voorafgaand aan haar vertrek uit het herkomstland, geen inkomsten had in haar land van herkomst, blijft zij in gebreke concreet aannemelijk te maken dat zulks kan worden afgeleid uit voormelde attesten. De Raad wijst er verder op dat verweerder geenszins heeft gesteld dat de voorgelegde attesten vals zouden zijn. Hij heeft louter geoordeeld dat deze attesten geen voldoende bewijswaarde hebben, omdat deze zijn opgesteld op basis van een loutere verklaring van verzoekster. Gelet op de vermeldingen in deze attesten "*Déclaration sur l'honneur souscrite par l'intéressé*" (verklaring op eer van de betrokkene) en "*Déclaration sur l'honneur de non-propriété par l'intéressé le 06/02/2017*" (verklaring op eer van niet-eigendom van de betrokkene op 06/02/2017), kan verzoeksters betoog dat zij geen invloed had op de wijze waarop deze documenten zijn opgesteld niet worden aanvaard. In deze situatie toont verzoekster ook niet aan dat het kennelijk onredelijk is om te oordelen dat aan deze attesten op zichzelf genomen geen voldoende bewijswaarde kan worden toegedicht. Daarenboven wordt er op gewezen dat de bestreden beslissing, wat het ten laste zijn in het land van herkomst betreft, is gestoeld op twee afzonderlijke motieven die elk op zich deze beslissing kunnen verantwoorden, met name 1) dat verzoekster niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn in haar land van herkomst en 2) dat er onvoldoende werd aangetoond dat zij reeds van in het land van herkomst en voorafgaand aan de aanvraag financieel/materieel ten laste was van de referentiepersoon. Elk van deze motieven volstaat op zichzelf om de bestreden beslissing op dit punt te schragen. Uit hetgeen hiervoor werd uiteengezet, blijkt dat verzoekster er niet in slaagt om het tweede motief te weerleggen. Er blijkt niet dat verzoekster stukken kon voorleggen waaruit een effectieve financiële/materiële steun van de referentiepersoon blijkt en dit op een ogenblik dat zij zich nog in het land van herkomst bevond. De vaststelling dat verzoekster aan de hand van de door haar voorgelegde stukken geen afdoende bewijs kon voorleggen van effectieve steun van haar broer vanuit België opdat zij in haar herkomstland in haar basisbehoeften kon voorzien, volstaat opdat verweerder in alle redelijkheid kon oordelen dat niet blijkt dat verzoekster reeds van in het land van herkomst ten laste is van haar broer. Bijgevolg heeft verzoekster ook geen belang bij haar kritiek op voormeld eerste motief. De eventuele gegrondheid van

deze grief kan immers niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden. De Raad besluit dat verzoekster met haar uiteenzetting de motivering van de bestreden beslissing niet weerlegt.

Verzoekster wijst ten slotte op de door haar voorgelegde documenten van de mutualiteit en de diverse administratieve documenten waaruit onder meer blijkt dat zij is ingeschreven op het adres van de referentiepersoon en stelt dat hieruit wel degelijk blijkt dat zij ten laste is van deze laatste. Andermaal stelt de Raad evenwel vast dat verweerder op duidelijke wijze heeft gemotiveerd waarom deze stukken voor hem geen of geen voldoende bewijs vormen. Inzake de documenten van de mutualiteit werd zo gesteld dat hieruit weliswaar blijkt dat verzoekster is ingeschreven als persoon ten laste bij de referentiepersoon doch een dergelijke inschrijving ten laste bij de mutualiteit niet dezelfde betekenis en inhoud heeft als het begrip ten laste in het kader van de thans voorliggende verblijfsaanvraag en dus niet kan worden aanvaard als afdoende bewijs. Inzake de stukken waaruit moet blijken dat verzoekster is ingeschreven op het adres van de referentiepersoon in België heeft verweerder verder geduid dat het gegeven dat verzoekster sinds mei 2016 is gedomicilieerd op het adres van de referentiepersoon niet automatisch tot gevolg heeft dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon, waar dit op actieve wijze dient te worden aangetoond, en dat bovendien deze situatie enkel betrekking heeft op de toestand in België en niet op deze in het land van herkomst. Hij refereerde aldus aan het gegeven dat, om onder de toepassing te kunnen vallen van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, de betrokkene reeds van in het land van herkomst ten laste dient te zijn van de referentiepersoon. Door thans louter aan te geven niet akkoord te gaan met de gedane beoordeling, zonder in dit verband concreet in te gaan op de motieven die in dit verband door het bestuur naar voor werden gebracht, toont verzoekster niet aan dat verweerder op kennelijk onredelijke of onwettige wijze tot zijn beoordeling is gekomen.

Verzoekster stelt in haar besluit nog dat zij wel degelijk heeft aangetoond reeds van in het land van herkomst deel uit te maken van het gezin van de referentiepersoon, doch blijft in gebreke toe te lichten aan de hand van welke voorgelegde stukken zulks dan wel dient te blijken. Zij weerlegt aldus geenszins de motivering van de bestreden beslissing ter zake. Het gegeven dat verzoekster in België inwoont bij de referentiepersoon wordt door het bestuur verder niet betwist. Het bestuur was evenwel van mening dat overeenkomstig artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet dient vast te staan dat verzoekster reeds van in het land van herkomst deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon, uitgangspunt dat - zoals reeds werd vastgesteld - verzoekster niet betwist, laat staan weerlegt.

Aan de hand van haar uiteenzetting van het middel maakt verzoekster niet met concrete argumenten aannemelijk dat verweerder "*een volledig verkeerde interpretatie [heeft gegeven] aan het geheel van de bijgebrachte documenten*" of dat de bewijswaarde van de voorgelegde stukken werd miskend.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenfinding tot zijn conclusie is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

3.2.4. Het middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS